

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ВОСКОБОЙНИК ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 39874/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

12 березня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

12/06/2009

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, зазначених у пункті 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Воскобойник проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,

Райт Маруст (Rait Maruste),

Рената Ягер (Renate Jaeger),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefèvre),

Миряна Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska),

Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), *суддя, призначений для цієї справи*,

та К. Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,

після обговорення за зачиненими дверима 17 лютого 2009 року,

виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 39874/05), поданою до Суду 28 жовтня 2005 року громадянкою України пані Іриною Олександрівною Воскобойник (далі — заявниця) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим, Міністерство юстиції.

3. 6 вересня 2007 року Голова п'ятої секції вирішив направити цю заяву Уряду. Було також вирішено розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця, Ірина Олександрівна Воскобойник, народилась у 1945 році та проживає у м. Стрий.

5. 2 червня 2000 року вона звернулась до суду із позовом щодо отримання надбавки за вислугу років та допомоги на оздоровлення. Відповідно до рішення Стрийського міського суду від 7 липня 2000 року Стрийське міське управління освіти зобов'язано виплатити заявниці 1556,74¹ гривень.

6. На сьогоднішній день рішення, винесене на користь заявниці, залишається невиконаним.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

7. Відповідне національне законодавство щодо тривалого невиконання рішення суду, винесеного на користь заявниці, викладене у справі «Скрипняк та інші проти України» ((*Skrypnyak et autres c. Ukraine*), № 9177/05, 14241/05, 10596/06, 17346/06, 20912/06, 34604/06, пп. 7–13, 10 липня 2008 року).

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

8. Заявниця скаржиться на те, що надмірна тривалість провадження включно із виконавчим провадженням за рішенням суду, винесеним на її користь, порушує її право, передбачене пунктом 1 статті 6 Конвенції. Це положення викладене наступним чином:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

A. Щодо прийнятності

¹ Приблизно 235 євро.

9. Суд зазначає, що скарги заявниці не є очевидно необґрунтовані у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Також Суд зазначає, що вони не є неприйнятними з будь-яких інших підстав. Отже, визнає їх прийнятними.

В. Щодо суті

Щодо пункту 1 статті 6 Конвенції

10. У своїх зауваженнях Уряд стверджує, що не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

11. Заявниця заперечує.

12. Суд зазначає, що тривалість судового провадження у справі становила один місяць і п'ять днів, починаючи з подання позову до суду 2 червня 2000 року і до винесення рішення на її користь 7 липня 2000 року. Тривалість виконавчого провадження на сьогоднішній день становить приблизно вісім років та чотири місяці з дати прийняття остаточного рішення.

13. Суд підкреслив, що у справах щодо тривалості цивільного провадження виконавче провадження є другою стадією провадження по суті і що оспорюване право знаходить свою ефективну реалізацію тільки в момент виконання (див. рішення «*Стаднюк проти України*» (*Stadnyuk v. Ukraine*), № 30922/05, пп. 21, 27 листопада 2008 року). Тоді як надмірна тривалість провадження зумовлена тривалістю виконавчого провадження, тому не слід відокремлювати виконавче провадження, а розглядати провадження в цілому (див. рішення «*Сіка проти Словачії*» (*Sika v. Slovakia*), № 2132/02, пп. 24–27, 13 червня 2006 року; «*Побегайло проти України*» (*Pobegailo v. Ukraine*), № 18368/03, пп. 18, 29 березня 2007 року). У цій справі загальна тривалість провадження, в тому числі стадії судового провадження та стадії виконавчого провадження, становить вісім років і чотири місяці.

14. Суд вже розглядав справи, що порушують питання, аналогічні питанням у даній справі, і встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (див. вище рішення «*Сіка проти Словачії*» (*Sika v. Slovakia*), п. 35; «*Світлана Науменко проти України*» (*Svetlana Naoumenko v. Ukraine*), № 41984/98, п. 87, від 9 листопада 2004 року). Після розгляду всіх матеріалів, які були йому надані, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, які могли б привести до іншого висновку в даній справі.

15. Тому мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ЩОДО ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

16. Заявниця стверджує, що невиконання рішення, винесеного на її користь, становить порушення її права, що передбачене статтею 1 Першого протоколу, в якій зазначається наступне:

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

А. Щодо прийнятності

17. Суд зазначає, що ця скарга заявниці не є очевидно необґрунтованою у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Також Суд зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Отже, вона визнається прийнятною.

В. Щодо суті

18. У своїх зауваженнях Уряд навів аргументи, подібні тим, що він наводив у справі «*Скрипняк та інші*» (*Skrypnyak et autres*), щоб продемонструвати відсутність порушень (див. вищезгадане рішення «*Скрипняк та інші проти України*» (*Skrypnyak et autres v. Ukraine*) п. 19).

19. Заявниця оскаржує ці твердження Уряду.

20. Суд вже розглядав справу, що порушувала питання, аналогічні питанням у даній справі, в якій він встановив порушення статті 1 Першого протоколу (див. вищезгадане рішення «Скрипняк та інші» (*Skrypnyak et autres*), пп. 27–28). Після розгляду всіх матеріалів, які йому були представлені, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи аргументу, які могли б переконати його дійти іншого висновку у даній справі.

21. Тому мало місце порушення статті 1 Першого протоколу.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції та протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

23. Заявниця вимагає завершення виконавчого провадження, а також як відшкодування матеріальних збитків переглянути суму непогашеної заборгованості з врахуванням індексу інфляції.

24. Вона вимагає також 5000 євро відшкодування моральної шкоди.

25. Уряд не надає жодних зауважень стосовно виконання рішення у справі. Разом з тим він висловлює незгоду з усіма іншими вимогами заявниці.

26. Суд вважає, що Уряд повинен виплатити заявниці в якості відшкодування матеріальної шкоди суму, яка їй була присуджена рішенням суду у справі та залишається невиплаченою на сьогоднішній день. Він відхиляє інші зазначені вимоги.

27. Він також вважає, вирішуючи на засадах справедливості, виплатити заявниці 2000 євро відшкодування моральної шкоди.

28. Стосовно вимоги заявниці щодо перегляду суми непогашеної заборгованості з врахуванням індексу інфляції, враховуючи те, що вимога не була підтвержена обґрунтованим розрахунком на офіційному документі, Суд вважає, що немає ніяких підстав присуджувати їй будь-яку суму.

B. Судові витрати

29. Заявниця не заявляє жодної вимоги стосовно судових витрат.

30. Таким чином, Суд доходить до висновку, що немає ніяких підстав надавати їй будь-яку суму.

C. Пеня

31. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Оголошує заяву прийнятною.

2. Постановляє, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. Постановляє, що мало місце порушення статті 1 Першого протоколу.

4. Постановляє, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці:

i. кошти, які були присуджені за рішенням суду та на сьогоднішній день залишаються невиплаченими;

ii. 2000 (дві тисячі) євро відшкодування моральної шкоди, конвертовані у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми;

в) сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу;

с) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*un intérêt simple*) у розмірі граничної

позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткових пункти.

5. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою і повідомлено у письмовій формі 12 березня 2009 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова